

[Malchau.]

Udtrykkene Næstarvinger og Fjernarvinger, der indføres ved denne Lejlighed om henholdsvis Arveladerens Forældre med Afkom og hans andre Udarvinger, finder jeg er sprogligt gode og formentlig ogsaa juridisk.

Kapitel 2 om Ægtefælles Arveret er praktisk talt overensstemmende med Bestemmelserne i Loven af 20. April 1926. I § 8, Punkt a, er dog udtrykkeligt nævnt arveberettigede Adoptivbørn, idet disse ikke efter den benyttede Sprogbrug omfattes af Udtrykket Livsarvinger. Størrelsen af Ægtefælless legale Arvelod er ikke ændret. Den er $\frac{1}{4}$ af Arveladerens Ejendele, naar der findes Livsarvinger, Halvdelen, naar der er Næstarvinger, og ellers det hele.

I Kapitel 5, §§ 34—38 findes Reglerne om Adoptivbørns Arveret, hvorefter et Adoptivbarn arver Adoptanten som dennes eget Barn; Adoptivbarnet er dog ikke Tvangsarving, hvad der er en Afvigelse fra de nu gældende Regler om Adoptivbørns Arveret i Loven af 26. Marts 1923 om Adoption. Efter denne Lov kan der imidlertid i Adoptionsbevillingen tages det Forbehold, at Adoptivbarnet ikke skal være Tvangsarving efter Adoptanten. Her er et Tilfælde, finder jeg, hvor der muligvis kan være nogen Tvivl om Berettigelsen af den skete Ændring, selv om det maaske kun er Praksis, der nu lovfæstes; men jeg vil indrømme, at mulige Betæneligheder til en vis Grad bortvejres ved Bestemmelserne i Forslagets § 41 om Forlodsret, hvorved ogsaa mindreaarige ufor sørgede Adoptivbørn sikres Underhold og Uddannelse paa samme Maade som Adoptantens egne Børn. Man bør naturligvis i denne Forbindelse ogsaa tage i Betragtning Bestemmelsen i § 37 i Forslaget, hvorefter et Adoptivbarn bevarer sin Arveret efter sin egen Slægt, ligesom denne til Gengæld bevarer sin Arveret efter Adoptivbarnet med den af § 35 følgende Begrænsning.

Reglerne om den efterlevende Ægtefælles Adgang til at hense i uskiftet Bo svarer i det store og hele til Bestemmelserne i Loven af 1926. Kommissionen har her foreslaaet, at enhver af Ægtefællerne ved Testamente kan udelukke den anden fra at sidde i uskiftet Bo. Begrundelsen er bl. a. den, at den længstlevende kan savne fornøden Forretningskyndighed til at bestyre Fællesboet. Maaske er denne Beføjelse uheldig, selv om det var Meningen at lovfæste, at en saadan Bestemmelse efter Begæring skulde kunne tilsidesættes af Skifteretten, hvis den ikke fandtes tilstrækkelig begrundet i Hensynet til Ægtefælless eller Livs-

arvingernes Tarv. Derimod er i Lovforslagets § 11 optaget Bestemmelsen fra § 2 i Loven af 1926 om, at en Mand ved Testamente kan bestemme, at hans Hustru kun kan hense i uskiftet Bo med hans Bodel, saafremt der beskikkes hende en Tilsynsværge, saa at Hustruen kun kan raade over denne Del af Boet med Tilsynsværgens Samtykke. Det var et Spørgsmaal, som bl. a. det ærede Medlem Hr. Rytter var inde paa. Jeg bemærkede ogsaa, at den højtærede Minister i sin Forelæggelsestale sagde, at overalt, hvor der i Lovforslaget stod „han“, menes der ogsaa „hun“, men dette Synspunkt gælder altsaa tilsyneladende ikke for § 11, fordi man her udtrykkeligt har brugt Ordet „Manden“. Jeg vil ogsaa ligesom det ærede Medlem Hr. Rytter mene, at det var værd at overveje, om man ikke burde tage Skridtet helt ud, saa at ogsaa Hustruen kunde bestemme, at Manden kun kan hense i uskiftet Bo med hendes Bodel mod Beskikkelse af Tilsynsværge. Manden kan jo ogsaa for sin Part være mindre egnet til at bestyre Fællesboet.

Bestemmelserne i Lovforslagets §§ 39 og 40 om Tvangsarv er et Afsnit af ikke ringe Vigtighed. Det drejer sig om den Del af Arven, som ikke kan berøves Arvingerne. Det er vel nok det oprindelige i nordisk Ret, at al Arv var Tvangsarv. Tvangsarveret for Arveladerens arveberettigede Afkom har altid eksisteret, og at ophæve dette Begreb vilde jeg for mit Vedkommende finde meget betænkeligt. Pligten over for ens Børn maa være tungt i Vægtskaalen til Gunst for Opretholdelse af denne Arveret. I Arveforordningen er Tvangsarvereglerne sat i Forbindelse med Bestemmelserne om Testationsret, hvorimod saavel i Kommissionens Udkast som i Lovforslaget Reglerne er optaget i Afsnittet om den legale Arveret. Jeg finder ogsaa, selv om det ikke betyder nogen virkelig Forskel, at dette er mere korrekt.

Som allerede omtalt bestaar den store og betydningsfulde Ændring i Reglerne om Tvangsarv deri, at medens det efter gældende Ret, det vil sige Loven af 29. December 1857, er saaledes, at Livsarvingernes Tvangsarv og Ægtefælless Tvangsarv, naar der efterlades Livsarvinger, er $\frac{2}{3}$ af Arvelodden, foreslaas dette nu ændret til, at Livsarvingernes Tvangsarv kun skal udgøre Halvdelen af deres legale Arvelod og for Ægtefælless Vedkommende ligeledes Halvdelen af Arvelodden, naar der er Livsarvinger, og ellers $\frac{1}{3}$ af Efterladenskaberne. Tvangsarvelodden er altsaa nedsat fra $\frac{3}{4}$ i